

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวกสำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา

The Development of Learning Achievement in the Art of
Beautiful Banana Plant Carving Among Upper-Secondary School
Students in Songkhla Province

^{1*}มานอชญ์ เจริญดี Manoj Charoendee

^{2**}ประกาศ ปานเจียง Prapas Panjiang

^{3***}อริสรา บุญรัตน์ Arisra Boonrat

^{1,2,3}คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

^{1,2,3}Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University

*First author, e-mail: manoj_mvsk@hotmail.com

Corresponding author, e-mail: **pprapas@hu.ac.th *** arisra@hu.ac.th

Received May 2, 2025; Revised May 16, 2025; Accepted: August 16, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องศิลปะการแทงหยวก โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนมหาชิราวุธ และโรงเรียนวรนาธิเฉลิม จำนวน 30 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยเป็นนักเรียนที่มีความสนใจศิลปะการแทงหยวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ พบว่า มีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 มีค่า 0.86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ได้แก่ t-test แบบสองกลุ่มสัมพันธ์ ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะ การแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา อยู่ในระดับความ พึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x}=4.72$, S.D. = 0.45)

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; มัธยมศึกษาตอนปลาย; ศิลปะการแทงหยวก

Abstract

This research article aimed to compare the learning achievement and assess the satisfaction of upper-secondary school students in Songkhla Province regarding the topic Banana Stalk Carving. The study employed an experimental research design. The sample group consisted of 30 upper-secondary students from Mahavajiravudh School and Woranari Chaloem School, selected through purposive sampling based on their interest in Banana Stalk Carving. The research instruments included a learning achievement test on Banana Stalk Carving and the satisfaction assessment form of high school students in Songkhla Province towards the learning management of the art of Banana Stalk Carving. Content validity was verified through the Index of Item-Objective Congruence (IOC), with values ranging from 0.67 to 1.00. The reliability of the achievement test, calculated using the KR-20 formula, was 0.86. Data were analyzed using mean, standard deviation, and a paired-samples t-test to compare the pre-test and post-test scores. The research results found that the academic achievement in the art of Banana Stalk Carving for high school students in Songkhla Province. The average academic achievement score after learning was significantly higher than the average academic achievement score before learning at the .05 level, and the students' satisfaction with the learning management of the art of Banana Stalk Carving for high school students in Songkhla Province was at the highest level of satisfaction ($\bar{x}=4.72$, S.D. = 0.45).

Keywords: Academic Achievement; Upper-Secondary Education; Banana Stalk Carving Art

บทนำ

มนุษย์ดำรงชีวิตด้วยปัจจัยสี่ ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค แตกต่างกันไปตามภูมิประเทศและวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ ส่งผลให้เกิดวิถีชีวิตและผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย หรือยารักษาโรค สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ตอบโจทย์เพียงการใช้งาน แต่ยังสะท้อนความงามทางศิลปะ เช่น บ้านเรือนที่มีรูปทรงแตกต่างกันตามแต่ละภาค หรือการจัดวางอาหารและขนมไทย เช่น ขนมชั้นที่เรียงสีสັນเป็นชั้นสวยงาม และทองหยอดที่มีรูปปลั๊กษ์ประณีต แสดงให้เห็นว่าศิลปะได้หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตมนุษย์ ทั้งเพื่อความงามทางอารมณ์และประโยชน์ใช้สอยอย่างแยกไม่ออก ดังที่ชูลูด นิมเสมอ (2544) ได้จำแนกประเภทของศิลปะตามจุดมุ่งหมายของการสร้างออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ วิจิตรศิลป์ (Fine Art) คือ ศิลปะที่ตอบสนองความต้องการของ อารมณ์ ความรู้สึก สร้างขึ้นเพื่อสุนทรียภาพหรือความงามเป็นหลัก โดยจุดมุ่งหมายอาจไม่เน้นประโยชน์ใช้สอยมาก และประยุกต์ศิลป์ (Applied Art) คือ ศิลปะที่มนุษย์ตั้งใจสร้างขึ้นมาเพื่อนำมาใช้สอยเป็นหลักนอกเหนือจากความงามเพียงอย่างเดียว หรือศิลปะที่สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและชีวิตประจำวัน เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า ลวดลายที่ใช้ตกแต่งอาคาร สถานที่ต่างๆ

ศิลปะการแทงหยวกเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ใช้ หยวกกล้วย ซึ่งเป็นวัสดุธรรมชาติที่หาได้ง่าย มาฉลุลวดลายตกแต่งในงานพิธีต่างๆ ทั้งงานมงคลและอวมงคล เช่น งานบวช งานกฐิน งานศพ รวมถึงพิธีพระราชทานเพลิงศพตามราชประเพณี โดยเรียกช่างผู้ทำว่า “ช่างแทงหยวก” แม้ผลงานจะมีอายุการใช้งานสั้นตามธรรมชาติของวัสดุ แต่ลวดลายที่สร้างสรรค์นั้นแสดงถึงความประณีต อ่อนช้อย ชิงชัง และสะท้อนอัตลักษณ์ของแต่ละสกุลช่าง เช่น ช่างเมืองเพชร หรือช่างสงขลา ศิลปะการแทงหยวกเป็นส่วนหนึ่งของงานมรดกศิลปวัฒนธรรมไทยที่มีความวิจิตรเฉพาะตัว และเคยได้รับการประกวดประชันฝีมือในงานสำคัญ ถือเป็นเครื่องแสดงฐานะหรือเกียรติยศของผู้จัดงาน โดยเฉพาะในงานศพพระสงฆ์หรือบุคคลสำคัญ เช่น การประดับจิตกาธานหรือพระจิตกาธาน เนื่องจากงานแทงหยวกมีอายุสั้นและต้องใช้ทักษะเฉพาะตัว ทำให้พบเห็นได้ไม่บ่อยนัก จึงจัดเป็นศิลปะพื้นบ้านที่มีแนวโน้มสูญหาย จากความสำคัญดังกล่าว ในปี 2554 กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้ขึ้นทะเบียนศิลปะการแทงหยวกเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ในสาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม (ดำรงค์ ชีวะสารโร, 2559) ศิลปะการแทงหยวก ถือเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปวัฒนธรรมที่มีความเป็นเอกลักษณ์ นับได้ว่าศิลปะการแทงหยวกเป็นซอฟต์พาวเวอร์ (Soft power) ที่มีอยู่ในชุมชนท้องถิ่นของไทยสามารถก่อให้เกิดประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ คือนำไปสู่การสร้างรายได้เป็นเศรษฐกิจในชุมชนท้องถิ่นได้ แต่ในสภาพปัจจุบันพบว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นหลายแขนงกำลังสูญหาย โดยเฉพาะศิลปะการแทงหยวก ซึ่งในอดีตนิยมสืบทอดเฉพาะในสายตระกูล ส่งผลให้บางตระกูลขาดผู้รับช่วง ขาดการบันทึกอย่างเป็นระบบ และขาดการพัฒนาที่เคารพบริบทท้องถิ่น อีกทั้งยังได้รับผลกระทบจากการนำองค์

ความรู้จากภายนอกเข้ามาโดยไม่เชื่อมโยงกับบริบทของสังคมไทย การออกแบบหลักสูตรเกี่ยวกับศิลปะการแทงหยวกจึงเป็นแนวทางสำคัญในการอนุรักษ์และสืบสานองค์ความรู้ให้แก่ชุมชนและสถาบันการศึกษา โดยควบคู่ไปกับการส่งเสริมวัฒนธรรม ประเพณี และกำหนดเกณฑ์ความสามารถที่ชัดเจน เพื่อรับรองว่าผู้เรียนจะมีทักษะตามเป้าหมายของหลักสูตร (สุธี เทพสุริวงศ์ และคณะ, 2562) หากมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ให้สามารถผลิตช่างแทงหยวกที่มีความรู้ความสามารถและรู้จักนำเอาองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้จนเกิดเป็นทักษะในการแทงหยวกเพื่อประกอบอาชีพ ตลอดจนอนุรักษ์มรดกภูมิปัญญาสืบสานรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นศิลปะการแทงหยวกไว้ให้สามารถดำรงอยู่คู่กับท้องถิ่นและสังคมไทยต่อไป และยังสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ที่สนใจศึกษาได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของสถานศึกษา ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา มีองค์ความรู้ที่สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ในปัจจุบันศิลปะการแทงหยวกเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่นับวันก็จะสูญหาย เนื่องด้วยช่างแทงหยวกเจ้าขององค์ความรู้เริ่มล้มหายตายจากไปบ้าง ทำให้ขาดผู้สืบสานองค์ความรู้ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาคำว่า รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับงานแทงหยวกเพื่อจัดระบบการฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน รวมทั้งพัฒนา และยกย่องวิชาชีพช่างแทงหยวกให้ยั่งยืน พร้อมทั้งวางรากฐาน การดูแลรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น (วิทยาลัยชุมชนสงขลา, 2565) ในการวิจัยครั้งนี้ได้เลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากในการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมแทงหยวกหลายๆ ครั้ง นักเรียนในช่วงชั้นนี้ให้ความสนใจ และเป็นช่วงวัยที่มีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมในทางปฏิบัติ คือ มีข้อมือที่แข็งแรง สามารถควบคุมทิศทางการแทงหยวกแทงฉลุภาพหยวกให้เกิดลวดลายได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์จะทำวิจัย เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวกสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายมีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับศิลปะการแทงหยวก และประกอบอาชีพตามนโยบายของสถานศึกษา ตลอดจนอนุรักษ์มรดกภูมิปัญญาสืบสานรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นศิลปะการแทงหยวกไว้ให้สามารถดำรงอยู่คู่กับท้องถิ่นและสังคมไทย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบกระบวนการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยมีแบบแผนการวิจัย ได้แก่ แบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) ของพล เหลืองรังสี (2568) มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

การสุ่ม	กลุ่ม	ทดสอบก่อน	สิ่งทดลอง	ทดสอบหลัง
-	E	O1	X	O2

ตารางแบบแผนการวิจัยแบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง

จากตารางอธิบายได้ว่า สัญลักษณ์ในการวิจัย ประกอบด้วยด้วย

E	หมายถึง	กลุ่มทดลอง
O1	หมายถึง	ทดสอบก่อนเรียน
X	หมายถึง	การจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก
O2	หมายถึง	ทดสอบหลังเรียน

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมทวชิราวุธ จังหวัดสงขลา และโรงเรียนนรนาเรเฉลิม จังหวัดสงขลา รวมจำนวน 1,796 คน 2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมทวชิราวุธ จังหวัดสงขลา และโรงเรียนนรนาเรเฉลิม จังหวัดสงขลา ซึ่งใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นนักเรียนสมัครใจเข้าร่วมในการพัฒนาและอบรมศิลปะการแทงหยวกจำนวน 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา จำนวน 20 ข้อ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยมีวิธีการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือดังนี้ (1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแทงหยวก (2) สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา จำนวน 20 ข้อ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก (3) นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาและปรับปรุงแก้ไข (4) เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content validity) ซึ่งหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC: Index of item objective congruence) โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาข้อคำถามที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป สามารถนำไปใช้ได้ (พล เหลืองรังสี, 2564) ผลการตรวจสอบพบว่าค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ มีค่าระหว่าง 0.67–1.00 (5) หลังจากนั้นนำแบบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร KR-20 โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ศิลปะการแทงหยวก ไม่ต่ำกว่า 0.7 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543) ผลการหาค่าความเชื่อมั่นพบว่า มีค่าเท่ากับ 0.86 (6) จัดพิมพ์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวกฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริง

2) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก รวมจำนวน 15 ข้อ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ

2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก

2.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก จำนวน 19 ข้อ โดยถามประเด็นต่างๆ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ จำนวน 4 ข้อ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อ ด้านสื่อการเรียนรู้ จำนวน 3 ข้อ ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 2 ข้อ ด้านผู้สอน จำนวน 4 ข้อ และด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้ จำนวน 3 ข้อ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าของบุญชม ศรีสะอาด (2546) โดยกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาและปรับปรุงแก้ไข

2.4 เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content validity) ซึ่งหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC: Index of item objective congruence) ผลการตรวจสอบพบว่าค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ มีค่าระหว่าง 0.67–1.00

2.5 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

3.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของชูศรี วงศ์รัตนะ (2560) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ได้แก่ t-test แบบสองกลุ่มสัมพันธ์ (t-test dependent simple)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา แสดงผลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน หลักสูตรระยะสั้น ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	$\bar{x}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	30	11.53	2.08	9.61*	0.000
หลังเรียน	30	15.47	2.18		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา พบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{x} = 15.47$) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ($\bar{x} = 11.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านต่างๆ จำนวน 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ 4) ด้านการวัดและประเมินผล 5) ด้านผู้สอน 6) ด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้ แสดงผลตามตารางที่ 2-8 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านเนื้อหาสาระ

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. เนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	4.73	0.45	มากที่สุด

2. เนื้อหาเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้	4.67	0.55	มากที่สุด
3. เนื้อหาชัดเจน	4.77	0.43	มากที่สุด
4. เนื้อหามีความเข้าใจง่าย	4.70	0.47	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยด้านเนื้อหาสาระ	4.72	0.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านเนื้อหาสาระ พบว่าค่าเฉลี่ยด้านเนื้อหาสาระ มีค่าเท่ากับ 4.72 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.72$, S.D.= 0.47)

ตารางที่ 3 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. กิจกรรมการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ	4.83	0.38	มากที่สุด
2. กิจกรรมการเรียนการสอนมีความหลากหลาย	4.60	0.50	มากที่สุด
3. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา	4.77	0.43	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.73	0.44	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเท่ากับ 4.73 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$, S.D.= 0.44)

ตารางที่ 4 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านสื่อการเรียนรู้

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. สื่อการเรียนรู้ช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพ	4.77	0.43	มากที่สุด
2. สื่อการเรียนรู้มีความทันสมัย	4.70	0.47	มากที่สุด
3. สื่อการเรียนรู้มีความดึงดูดใจผู้เรียน	4.73	0.45	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยด้านสื่อการเรียนรู้	4.73	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านสื่อการเรียนรู้ พบว่า

ค่าเฉลี่ยด้านสื่อการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 4.73 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$, S.D.= 0.45)

ตารางที่ 5 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านการวัดและประเมินผล

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. การวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย	4.73	0.45	มากที่สุด
2. การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระการเรียนรู้	4.57	0.50	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยด้านการวัดและประเมินผล	4.65	0.48	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านการวัดและประเมินผลพบว่า ค่าเฉลี่ยด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเท่ากับ 4.65 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.65$, S.D.= 0.48)

ตารางที่ 6 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านผู้สอน

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ครูผู้สอนควบคุมเวลาได้ตามโครงสร้างเนื้อหา	4.77	0.43	มากที่สุด
2. ครูผู้สอนเนื้อหาสมบูรณ์	4.83	0.38	มากที่สุด
3. ครูผู้สอนบรรยายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.60	0.50	มากที่สุด
4. ครูผู้สอนสามารถใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ	4.73	0.45	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยด้านผู้สอน	4.73	0.44	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านผู้สอน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมด้านผู้สอน มีค่าเท่ากับ 4.73 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$, S.D.= 0.44)

ตารางที่ 7 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงานได้จริง	4.80	0.41	มากที่สุด

2. สามารถนำความรู้ไปใช้ในการแทงหยวกลายพื้นฐานได้	4.73	0.45	มากที่สุด
3. ผู้เรียนมีความเข้าใจในการแทงหยวกลายพื้นฐาน	4.77	0.43	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้	4.77	0.43	มากที่สุด

จากตารางที่ 7 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้ พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้มีค่าเท่ากับ 4.77 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.77$, S.D.= 0.43)

ตารางที่ 8 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ภาพรวม

ประเด็นความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหาสาระ	4.72	0.47	มากที่สุด
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.73	0.44	มากที่สุด
3. ด้านสื่อการเรียนรู้	4.73	0.45	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล	4.65	0.48	มากที่สุด
5. ด้านผู้สอน	4.73	0.44	มากที่สุด
6. ด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้	4.77	0.43	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยทั้ง 6 ด้าน	4.72	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา รวมทั้งหมด 6 ด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยภาพรวม มีค่าเท่ากับ 4.72 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{x} = 4.72$, S.D.= 0.45) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีระดับความพึงพอใจด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้มากที่สุด รองลงมาคือด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านผู้สอน มีระดับความพึงพอใจเท่ากัน และด้านเนื้อหาสาระ ด้านการวัดและประเมินผล มีระดับความพึงพอใจรองลงมาตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา สามารถอภิปรายได้ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และสามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจน นักเรียนได้ลงมือทำงานศิลปะด้วยตัวเอง ช่วยกระตุ้นความตั้งใจและความสนุกสนานในการเรียนรู้ และการพัฒนาทักษะของผู้เรียนอย่างชัดเจน โดยศิลปะการแทงหยวกเป็นศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น นักเรียนอาจมีความคุ้นเคยหรือสนใจอยู่แล้ว ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนรู้อีกขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของพฤตินันท์ ดำนัม และคณะ เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาทัศนศิลป์ เรื่องภาพพิมพ์ โดยใช้วัสดุธรรมชาติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทัศนศิลป์เรื่องภาพพิมพ์ โดยใช้วัสดุธรรมชาติ สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (พฤตินันท์ ดำนัม และคณะ, 2567)

2. ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เนื้อหาการแทงหยวกถือเป็นองค์ความรู้เชิงวัฒนธรรมที่มีคุณค่าและน่าสนใจสำหรับนักเรียน โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคใต้ที่ยังคงสืบทอดประเพณีนี้อยู่ นักเรียนจึงรู้สึกว่าได้เรียนรู้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของตนเอง ผู้สอนอาจใช้วิธีการเรียนแบบลงมือทำจริง เช่น การสาธิต ฝึกปฏิบัติ หรือทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความสุขและมีส่วนร่วม และนักเรียนมองว่าความรู้และทักษะจากการแทงหยวกสามารถนำไปใช้ได้จริง เช่น การตกแต่งงานพิธี การประดิษฐ์ หรือประกอบอาชีพเสริมได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของพฤตินันท์ ดำนัม และคณะ เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาทัศนศิลป์ เรื่องภาพพิมพ์ โดยใช้วัสดุธรรมชาติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ภาพพิมพ์ โดยใช้วัสดุธรรมชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด (พฤตินันท์ ดำนัม และคณะ, 2567) และสอดคล้องกับงานวิจัยของเขมจิรา บุญทวี ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้อะไร เรื่อง หลักการสร้างสร้อยงานทัศนศิลป์ โดยใช้ ชุดการเรียนรู้อะไร กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้อยงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (เขมจิรา บุญทวี, 2565)

องค์ความรู้ใหม่

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวกสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อประกอบการทดลองจำนวน 3 แผน ดังนี้

แผนที่ 1 เรื่องประวัติความเป็นมา และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับงานแทงหยวก จำนวน 3 ชั่วโมง คือ 1) ประวัติความเป็นมา ความหมายและความสำคัญของการแทงหยวก 2) วัสดุอุปกรณ์สำหรับงานแทงหยวก

จากแผนที่ 1 การแทงหยวก คือการใช้มีดสองคมปลายแหลมแทงฉลุจากกล้วยให้เกิดเป็นลวดลายต่างๆ สำหรับใช้ประดับตกแต่งสิ่งอื่นๆ ที่ใช้ในงานมงคลหรืองานอวมงคล ไม่ปรากฏเด่นชัดว่าเกิดขึ้นในสมัยใด แต่เริ่มมีหลักฐานสมัยสุโขทัยและหรือสมัยอยุธยาโดยนำมาใช้ในงานอวมงคล คือประดับตกแต่งจิตกาธานในพระเมรุมาศ และมีที่มาจากการเผาศพของคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธ โดยมีวัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ หยวกกล้วยตานี สี กระจาดสี ตอก มีดแทงหยวก เครื่องมือที่ประกอบ เช่น เลื่อย มีดโต้ พร้า ค้อน

แผนที่ 2 เรื่องขั้นตอนการแทงหยวกลายพื้นฐาน ลายต่างๆ จำนวน 6 ชั่วโมง คือ 1) ลายพื้นหนึ่ง และลายพื้นหนึ่งกลีบบัว 2) ลายพื้นสาม และลายพื้นสามกลีบบัว 3) ลายพื้นห้า และลายพื้นห้ากลีบบัว 4) ลายหน้ากระดานพื้นฐาน 5) การประกอบลายต่างๆ เข้าเป็นชุด สำหรับตกแต่งกับชิ้นงานหรือโครงสร้างหลัก

จากแผนที่ 2 กระบวนการแทงหยวกของช่างอยุธยามีขั้นตอนและวิธีการดังนี้ คือ การแทงหยวกแต่ละครั้งต้องใช้เวลาดำเนินการ 18-24 ชั่วโมง คือทำทั้งวันทั้งคืน และแบ่งการแทงหยวกออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ การแทงหยวกลาย และการแทงหยวกเครื่องสด ประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมวัสดุอุปกรณ์ วิธีการแทงหยวกลายพื้นฐานต่างๆ

แผนที่ 3 เรื่องขั้นตอนการแทงหยวกลายน่องสิงห์รูปแบบต่างๆ และการประกอบลายพื้นฐานลายน่องสิงห์แต่ละแบบเข้าเป็นชุด สำหรับตกแต่งกับชิ้นงานหรือโครงสร้างหลัก จำนวน 6 ชั่วโมง คือ 1) ลายน่องสิงห์แบบไม่มีปาก 2) ลายน่องสิงห์แบบมีหนึ่งปาก 3) ลายน่องสิงห์แบบมีสองปาก 4) ลายน่องสิงห์กนก 5) ลายเสาพื้นฐาน 6) การประกอบลายต่างๆ เข้าเป็นชุด สำหรับตกแต่งกับชิ้นงานหรือโครงสร้างหลัก

จากแผนที่ 3 ขั้นตอนการแทงหยวกลายน่องสิงห์รูปแบบต่างๆ และการประกอบ ได้แก่ การเตรียมหยวกกล้วย เลือกใช้กล้วยตานีที่ยังไม่ตกเครือ ที่ตัดใหม่ๆ มีลำต้นขนาดใหญ่ นำมาตัดหัวตัดท้ายให้ได้ขนาดความยาวตามที่ต้องการลอกกาบที่ละชั้น การแทงลวดลายลงบนหยวกกล้วยสิ่งสำคัญอันดับแรกคือการจับมีด จะต้องกำด้ามมีดไว้ในอุ้งมือให้มั่นคง ปักมีดให้ตั้งฉากกับหยวกแล้วแทงลาย โดยเริ่มจากจุดใดจุดหนึ่งของลายแล้วจึงแทงไปอย่างต่อเนื่อง ยกมือขึ้นลงสลับไปโดยใช้วิธีบิดมีดแทงกลับขึ้นลงสลับกันจนเสร็จตัวลายนั้นๆ การตกแต่งลายบนหยวกกล้วยแบ่งได้ 4 วิธี ได้แก่ การแรเส้นโดยใช้ปลายมีดกรีดเป็นเส้นเบาๆ ลงบนผิวของหยวกไสรายละเอียดของตัวลายแล้วจึงย้อมสีด้วยการทาระบาย การย้อมสีด้วยวิธีการพ่นสีสเปรย์ และการใช้กระจาดสีหรือใบตองมารองหลังลาย และการประกอบเป็นลายชุดเป็นการจัดวางลวดลายฉลุหยวกแต่ละชิ้นมาประกอบกันเป็นแผงสำหรับนำไป

ตกแต่งสถานที่ต่างๆ แบ่งได้ 2 รูปแบบ คือ การประกอบเป็นลายชุดเล็กเป็นการนำลายกระจังพื้นปลา พื้นสาม พื้นห้าหรือลายกระจังตาอ้อย มาประกอบเป็นชุดเข้าด้วยกัน และการประกอบลายชุดใหญ่เป็นการนำลายชุดเล็ก 2 ชุด มาประกอบส่วนบนและล่างของลายหน้ากระดาน เป็นต้น

บทสรุป

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ศิลปะการแทงหยวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีระดับความพึงพอใจด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้มากที่สุด รองลงมาคือด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านผู้สอน มีระดับความพึงพอใจเท่ากัน และด้านเนื้อหาสาระ ด้านการวัดและประเมินผล มีระดับความพึงพอใจรองลงมาตามลำดับ สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องศิลปะการแทงหยวก ที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทยให้คงอยู่สืบไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย หน่วยงานควรบรรจุการสอนศิลปะการแทงหยวกในหลักสูตรท้องถิ่น หรือในกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีคุณค่า และสามารถอนุรักษ์ศิลปะพื้นบ้านให้คงอยู่ สนับสนุนงบประมาณและสื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแทงหยวกอย่างต่อเนื่อง รวมถึงพัฒนาหลักสูตรการอบรมครูผู้สอน เพื่อยกระดับคุณภาพการถ่ายทอดองค์ความรู้และทักษะที่จำเป็น

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะการแทงหยวกสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา มีจุดเด่นคือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่กระชับ เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมา ความหมายและความสำคัญ วัสดุอุปกรณ์สำหรับงานแทงหยวก ขั้นตอนการแทงหยวกลายพื้นฐาน ลายต่างๆ และขั้นตอนการแทงหยวกลายน่องสิงห์รูปแบบต่างๆ และการประกอบลายพื้นฐาน ลายน่องสิงห์แต่ละแบบเข้าเป็นชุด สำหรับตกแต่งกับชิ้นงานหรือโครงสร้างหลัก

เอกสารอ้างอิง

- เข็มจิรา บุญทวี. (2565). การพัฒนาการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 4(7): 44-51.
- ชลุต นิมเสมอ. (2544). องค์ประกอบของศิลปะ. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2560). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ดำรงค์ ชีวะสาโร. (2559). ศึกษาสายทางหยวกของช่างในรอบลุ่มทะเลสาบสงขลา. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พล เหลืองรังษี. (2564). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สหมิตรพัฒนาการพิมพ์ (1992).
- พล เหลืองรังษี. (2568). การวิจัยหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 2). สงขลา: บริษัทอะวา 2013 จำกัด.
- พฤตินันท์ ดำนิม และคณะ. (2567). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชา ทัศนศิลป์เรื่องภาพพิมพ์ โดยใช้วัสดุธรรมชาติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. การประชุม ชาติใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 15 ประจำปี 2567 (น.864-875). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ชมรมเด็ก.
- วิทยาลัยชุมชนสงขลา. (2565). คู่มือหลักสูตรฝึกอบรมฐานสมรรถนะ “รายวิชาช่างแทงหยวกเบื้องต้น”. สงขลา: วิทยาลัยชุมชนสงขลา.
- สุธี เทพสุริวงศ์ และคณะ. (2562). ภูมิปัญญาพื้นบ้านในคาบสมุทรสทิงพระ จังหวัดสงขลา. วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต, 8(1): 238-249.

